

Ն Ե Ր Շ Ն Չ Ո Ւ Մ

Ազօթ-արանը չբացուած՝ ես առանձին պիտի երթամ
Համբաներէ դեռ անծանօթ, անտառներէ լուռ եւ մթին.
Պիտի անցնիմ շիրիմներէ յաւէտ լիուած յիշատակին՝
Որ անոնց մօտ կը հսկէ միշտ սպասումով անդռնական:

Թերեւս հեռո՛ւն, ուր կան լիներ եւ գետակներ անդորրաւէտ,
Ցարասիի մը կեդեւին վըրայ անուն մը կարդամ ես
Վաղուց մեռած բարեկամի մը սրտակից, եւ շրուն հետ
Անցած եմ օր մը երջանիկ այս ուղիէն արեւակէզ:

Կամ մոլորում եղնիկ մ'եզերքն արահետին ստուերամած՝
Ուր վարդենի մը ծաղկազարդ պսակեր է լացուռնին,
Մօտեմայ ինձ աչքերուն մէջ երկնի կապոյտը ցոլացած:

Պահ մը կարծեմ թէ վերածներ եմ աստուածները անցեալին.
Եւ երազներ դեռ կը տեմչան հոգիիս մէջ յաւերժանալ.
Մօտիկը, հոն, մեհեան մը կայ՝ որուն ես փութմ եմ ներշնչեալ.

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿՍԹ
